

Tilbage på madrassen i Saxos Celle sad både Emma og Noah tavse. De var kommet tilbage fra festen i Ringsted. Der havde de mistet timeglasset, men var heldigvis ikke blevet fanget i middelalderen. De burde nok være glade, men Noah kunne ikke holde tanken ud, om at han så tæt på målet ikke kunne få afleveret tangen tilbage. Der manglede kun ét sølle spillefelt, så ville de være tilbage hos Saxo ved Sorø Klosterkirke.

De havde jo kun været væk i to minutter, så akademilæreren stod stadig ude ved døren og talte med Ibrahim, deres historielærer.

“Næ, jeg har ikke set dem her. Måske er de gået over til kirken. Prøv at kigge derovre!” kunne de høre akademilæreren lyve.

Han havde virket så vred, men nu ville han åbenbart gerne hjælpe dem. Emma og Noah kunne ikke lade være med at undre sig. Der var altså flere ting ved den akademilærer, som de ikke helt forstod, og da han kom tilbage til Saxos Celle havde Emma en masse spørgsmål. Først måtte de dog lige fortælle, hvad de havde oplevet inde i spillefeltet.

Akademilæreren nikkede genkendende til deres fortælling. Og nu var Emma næsten sikker på den tanke, hun havde haft i nogen tid. Hun kunne ikke lade være med at spørge:

“Har du været inde i spillet?” Hun kiggede direkte på akademilæreren, og inden han svarede, fortsatte hun: “Er det dig, der har skrevet notaterne? Og dig, der har fået fat i tøjjet?”

Akademilæreren tøvede lidt, men så svarede han:

“Ja, jeg har været inde i spillet. Og ja, det tøj, I har fundet, er noget tøj, jeg fik af Fru Inge i Fårevejle”. Og så begyndte han at fortælle om sine oplevelser inde i spillet. Det var nærmest som om, der gik hul på en byld; han fortalte og fortalte. Han havde tydeligvis haft det som en hemmelighed, han først nu kunne dele med nogen.

“Efter jeg selv har været inde i fortiden, er det blevet tydeligt for mig, hvor farligt det er. Vi kan komme ud for et uheld eller måske ligefrem blive slået ihjel.” Akademilæreren trak vejret dybt, han havde vist oplevet noget, som han ikke havde fortalt. “Og det kan jo også være farligt for dem i middelalderen, hvis vi får lavet rod i det. Som for eksempel med tangen.” Han kiggede på Noah med et bekymret blik. Så fortsatte han: “Det var derfor, jeg lod jer tage ind i spillet igen. I må tilbage og aflevere den tang.”

Både Emma og Noah blev helt stille. De havde ikke fået fortalt, at de havde mistet timeglasset.

Akademilæreren kunne med det samme mærke, at der var noget galt.

“Hvad er det?” spurgte han. Han så bekymret på dem. “Er I bange for at tage tilbage?”

Man kunne høre i hans stemme, at han godt forstod dem. Der var vist noget mere, han ikke havde fortalt dem, noget han var bange for.

De var begge to stille, men så sagde Noah:

“Vi har mistet timeglasset. Det blev væk i Ringsted. Vi kunne ikke finde det, men vi kom da heldigvis tilbage til nutiden.” Han lød trist, men også lidt lettet. “Men nu kan vi ikke komme ind i spillet igen,” fortsatte han og kiggede bekymret op på akademilæreren.

Ingen af dem sagde noget i et stykke tid. Så brød akademilæreren tavsheden:

"Du er ikke den eneste, der tog noget inde i spillet."

Han kiggede på Noah og gik hen til bunken med ting. Lidt efter stod han med en halskæde i hånden. Det var ikke en hvilken som helst halskæde. Det var Valdemars halskæde med guldkorset. Emma nærmest gispede.

"Har du taget den?" Hun så både overrasket og vred ud.

"Hvordan kunne du finde på at tage den?" spurgte hun oprigtigt. Akademilæreren så ikke ligefrem stolt ud, faktisk var det helt tydeligt, at han virkelig var ked af det, han havde i hånden.

"Kom lige herhen til spillepladen," sagde han. "Se der!"

Han pegede på en sætning, der stod øverst på pladen. Emma og Noah havde godt lagt mærke til, at der stod noget på spillepladen, men de kunne ikke læse, hvad det var. Det stod hverken på dansk eller engelsk.

"Det er latin," sagde læreren og læste op: "Nisi carissimam ad finem portas, perditus es."

Han kiggede på dem og kunne godt se, at de ikke forstod et hak. Han smilede lidt.

"Nå ja, I kan selvfølgelig ikke latin endnu, men det kan jeg. Her står: *Hvis ikke du bringer det dyrebareste til enden, er du fortabt.*" Han kiggede på dem igen. "Jeg tror, at det er spillets formål. Men det er ikke helt nemt at forstå, hvad det egentlig betyder. Da jeg kom til det næstsidste spillefelt, altså det næste felt, som I ikke har været i endnu, blev jeg lidt desperat. Jeg havde jo ikke fundet det dyrebareste og var lige ved at være ved enden. Jeg tænkte, at det der med fortabt betød, at jeg ville tabe spillet, og det havde jeg ikke lyst til. Jeg er ikke så god til at tabe..." Akademilæreren så lidt flov ud. Han var ikke ligefrem stolt af at være en dårlig taber.

Han fortsatte: "Jeg havde igennem hele spillet lagt mærke til Valdemars halskæde, og jeg tænkte, at det måtte være det dyrebareste, han havde. Jeg sørgede for at lægge timeglasset ned, så jeg kunne blive i spillet, så længe jeg ville, og ventede, til det blev nat. Så listede jeg mig hen til Valdemar og fik taget halskæden, men han vågnede lige efter og blev meget, meget vred. Han svor, at hvis han nogensinde fik fat i tyven, ville han slå ham ihjel. I det samme fortalte en af hans soldater, at han havde set, at det var mig. Jeg skyndte mig at stille timeglasset op og blev i sidste øjeblik reddet af, at jeg blev suget ud af spillet."

Akademilæreren rystede næsten, da han fortalte det sidste. Han kiggede direkte på dem: "Jeg tør ikke tage ind i spillet igen. Jeg tør ikke afslutte det. Tænk, hvis jeg møder Valdemar, og han kan genkende mig."

Både Noah og Emma sad helt stille og lyttede godt efter, mens akademilæreren fortalte. De kunne levende forestille sig, hvor skræmmende Valdemar måtte være, når han var vred. Men der var også en anden ting, som gik op for Emma.

"Så er det derfor, vi startede i det sidste felt," sagde hun tænksomt. "Du tog aldrig ind i det sidste felt, så der startede vi."

Hun kiggede først på akademilæreren, så på Noah. Så kom hun i tanker om en anden ting og sagde:

imam ad finem

perditus es.

“Valdemar lever ikke i det sidste felt.”

Akademilæreren kiggede op og så lidt overrasket ud.

“Hvad siger du?” spurgte han Emma, som om han ikke helt kunne tro sine egne ører. Emma gentog:

“Valdemar lever ikke i det sidste felt. Det er kun Absalon, der lever, men han er lige ved at dø. Faktisk mødte vi kun Saxo. Så det ville faktisk ikke have været farligt for dig at tage derind.”

Imens Emma og akademilæreren havde snakket, havde Noah kigget på spillepladen og tænkt. Han læste nu den latinske overskrift op, så godt han kunne:

“Nisi carissimam ad finem portas, perditus es”. Så kiggede han hen på akademilæreren og spurgte: “Betød det noget med: Tag det dyrebareste til enden, ellers er du fortabt?”

Akademilæreren nikkede. Noah lyste lidt op:

“Så tror jeg godt, at jeg ved, hvad det betyder. Det handler slet ikke om at tabe.” Han kunne ikke lade være med at være lidt stolt og også overrasket over sig selv. Det var sjældent ham, der var den klogeste. Han fortsatte: “Da jeg var hos Fru Inge i Fårevejle, sagde hun nemlig noget om, at det dyrebareste, man har, er en ren sjæl. Hun var bange for, at Valdemar skulle dø og nå til ENDEN uden en ren sjæl.”

Både Emma og akademilæreren smilede. Noah havde jo ret. Akademilæreren blev igen helt flov:

“Det burde jeg have tænkt på. Jeg ved jo godt, at i middelalderen er det vigtigste i livet at leve så syndfrit, at man kan komme i himlen, når livet er slut. Og vi har jo fulgt Valdemar og Absalon igennem deres liv.”

Emma var begyndt at svede i den store kappe og knappede den op, og i det samme kom der et sært udtryk i akademilæreren ansigt.

“Kappen,” sagde han. “Der er et hul i lommen i kappen! Måske er timeglasset røget igennem hullet og ned i foret.”

Emma så først overrasket ud, så skyndte hun sig at tage hænderne ned i lommerne og ganske rigtigt. I den ene lomme var der et hul. Hun førte fingrene gennem hullet og begyndte at føle sig frem inde i foret. Efter få sekunder kunne hun mærke noget hårdt. Hun fiskede det op gennem hullet i lommen. Det var timeglasset!

Både akademilæreren og Emma smilede stort, og Noah kunne ikke holde et lille glædeshyl tilbage. Timeglasset var ikke gået tabt. De kunne komme videre i spillet. Noah kunne stadig nå at redde drengen og sin egen samvittighed.